

Πρεσβυτέρου Βασιλείου Σπηλιόπουλου

ΝΕΟΕΠΟΧΗΤΙΚΗ ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΜΑΡΚΙΔΗ

ΚΡΙΤΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ

ΟΡΟΣ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ, ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ, ΤΑΞΙΔΙ ΜΕ ΤΟΝ ΛΕΟΝΤΑ

Ὁ Κυριάκος Μαρκίδης εἶναι ἓνας Κύπριος κοινωνιολόγος ὁ ὁποῖος ζεῖ καὶ ἐργάζεται στὴν Ἀμερική. Ὁ ἴδιος δηλώνει “πνευματικός ἀναζητητής” καὶ στὰ πλαίσια μιᾶς δραστηριοποιητικῆς ἐργασίας ἀσχολήθηκε καὶ μελέτησε τὴν Ὁρθόδοξη νηπτική παράδοση. Καρπὸς τῆς μελέτης του εἶναι τὰ τρία προαναφερθέντα βιβλία τὰ ὁποῖα προβάλλονται ὡς ὀρθόδοξα βοηθήματα, ὡς συνοπτικὴ παράθεση ὅλης τῆς νηπτικῆς παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὡς πολὺ ὠφέλιμα γιὰ τὴν πνευματικὴ ζωὴ. Τὰ βιβλία αὐτά, μὲ λύπη τό λέμε, ἔχουν βρεῖ μεγάλη ἀπήχηση μεταξύ τῶν Ὁρθοδόξων καὶ δυστυχῶς προβάλλονται, διαφημίζονται, συνιστανται ἀκόμα καὶ ἀπὸ ἱερεῖς ἢ καὶ ἀπὸ πνευματικούς στὰ πνευματικὰ τους τέκνα, προβάλλονται καὶ διαφημίζονται, κατὰ καιροὺς, ἀκόμα καὶ ἀπὸ ἐπίσημα ὄργανα τῆς Ἐκκλησίας μᾶς ὅπως οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ραδιοφωνικοὶ σταθμοί.

Πόσο ὅμως ὠφέλιμα πραγματικὰ εἶναι τὰ βιβλία αὐτά; Πόσο καλὰ κατανόησε ὁ συγγραφέας τους τὴν Ὁρθόδοξη νηπτικὴ παράδοση; Πόσο Ὁρθόδοξα τελικὰ εἶναι; Μήπως μὲ ἀφορμὴ τὴν μελέτη τῆς Ὁρθοδόξου νηπτικῆς παραδόσεως γίνεται σύγκριση καὶ τελικὰ ταύτιση τῆς μὲ ἀλλότρια πνευματικὰ συστήματα πού εἶναι γεμάτα ἀπὸ δαιμονικὴ πλάνη; Μήπως ἡ νηπτικὴ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μᾶς, ὅταν παρουσιάζεται διαστρεβλωμένη, γίνεται ὄργανο ἐπικινδύνων νεοεποχῆτικων μεθόδων; Μήπως ὁ “πνευματικός ἀναζητητής” Κυριάκος Μαρκίδης δὲν ἀναζήτησε γιὰ νὰ βρεῖ, δὲν ἀναζήτησε καλοπροαίρετα ἀλλὰ ἐσκεμμένα ἔψαξε τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα πού θὰ τὸν βοηθοῦσαν νὰ ἐξισώσει καὶ νὰ ταυτίσει τό Φῶς τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας μὲ τό σκοτάδι τῆς Νέας Ἐποχῆς καὶ τοῦ Ἀντιχρίστου;

Θὰ δοῦμε πάρα πολὺ συνοπτικὰ μερικὰ, τὰ πιὸ ἐμφανῆ, σημεῖα τῶν τριῶν ἔργων τοῦ Κυριάκου Μαρκίδη διότι ὁ συνολικὸς ὄγκος τῶν βιβλίων πού ξεπερνᾷ τίς 1200 σελίδες δὲν θὰ μᾶς ἐπέτρεπαν σὲ καμία περίπτωση νὰ τὰ ἀναλύσουμε διεξοδικά.

ΤΟ ΟΡΟΣ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

Πρόκειται για ένα βιβλίο 400 περίπου σελίδων τό οποίο υποτίθεται ότι “έμβαδύνει στή σοφία τών ὀρθοδόξων μοναχών πού ζοῦν στό Ἅγιον Ὅρος, ὅπως αὐτή μεταβιβάστηκε ἀπό γενιά σέ γενιά”¹. Βασικό πρόσωπο τοῦ βιβλίου ὁ π. Μάξιμος, ἕνας ἀγιορείτης μοναχός, ὁ ὁποῖος βοηθά τόν συγγραφέα νά μελετήσει τήν ὀρθόδοξη πνευματική παράδοση. Στήν πραγματικότητα πίσω ἀπό τόν π. Μάξιμο “φωτογραφίζεται” ὁ Μητροπολίτης Λεμεσοῦ Ἀθανάσιος, ἕνας διακεκριμένος καί πολύ ἀγαπητός ἐπίσκοπος ὁ ὁποῖος, μαζί καί μέ τόν ἐπίσκοπο Κάλλιστο Γουέαρ πού, κατά τόν συγγραφέα, διάβασε “σχεδόν ὅλο τό πρῶτο δοκίμιο καί ἔδωσε πολύτιμες συμβουλές”², ἐπιστρατεύονται γιά νά δώσουν ἐπικάλυμμα ὀρθοδοξίας στό ἔργο τοῦ κου Μαρκίδη, γιά νά διαφημίσουν ὡς ὀρθόδοξο, αὐτό τό ἐπικίνδυνο βιβλίο. Γιατί ὅμως θεωροῦμε τό βιβλίο ξένο πρὸς τήν ὀρθόδοξη πνευματικότητα καί ἐπικίνδυνο;

Κατ’ ἀρχήν ὀφείλουμε νά τονίσουμε εὐθύς ἐξ’ ἀρχῆς ὅτι μέσα ἀπό τούς διαλόγους καί τίς ἐρωταποκρίσεις τοῦ συγγραφέα μέ τόν π. Μάξιμο δίνονται ἀπό τόν συγγραφέα μερικά σημεῖα, ἀκόμη καί ὀλόκληρα κεφάλαια, τά ὁποῖα ἀποτελοῦν πραγματικά ἀπόσταγμα τῆς Πατερικῆς σοφίας καί εἶναι ἐντελῶς Ὀρθόδοξα καί Πατερικά. Τό γεγονός ὅμως αὐτό δέν μπορεῖ νά χαρακτηριστεῖ ὡς θετικό οὔτε νά προσδώσει στό βιβλίο τήν ιδιότητα τοῦ ὠφελίμου καί καθαρῶς ὀρθοδόξου ἀναγνώσματος ἀλλά, ἀντίθετα, καθιστᾷ ἀκόμα πῶ ἐπικίνδυνο τό βιβλίο διότι ἀναμιγνύει τήν ἀλήθεια μέ τό ψεῦδος, ὥστε αὐτό νά προσλαμβάνεται καί νά ἀφομοιώνεται μέ μεγαλύτερη ἄνεση. Αὐτή ἐξᾴλλου εἶναι μιᾶ συνηθισμένη μεθοδεῖα τοῦ διαβόλου.

Μέσα λοιπόν ἀπό τίς σελίδες τοῦ βιβλίου καί μετὰ ἐννοεῖται ἀπό μιᾶ σοβαρή καί προσεγμένη ἀνάγνωση, ἀπαλλαγμένη ἀπό τούς συνηθισμένους συναισθηματισμούς καί τίς προσωποληψίες, μπορεῖ κανεῖς μέ σχετική εὐκολία νά διαπιστώσει ὅτι ἀκόμα καί τά πῶ πατερικά καί ὀρθόδοξα σημεῖα τοῦ βιβλίου ὁ Κυριάκος Μαρκίδης τά ἀντιλαμβάνεται ἐντελῶς διαφορετικά, τούς δίνει ἄλλο περιεχόμενο καί τά προσλαμβάνει μέσα ἀπό τά φίλτρα τών ἀνατολικῶν θρησκείων καί τών μεθόδων τους. Φυσικό ἐπακόλουθο καί ἀποτέλεσμα εἶναι ὁ συγγραφέας, καί φυσικά ὁ ἀναγνώστης, νά ἐξισώνει τήν Ὀρθόδοξη νηπτική παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας καί τίς θεραπευτικές Τῆς Μεθόδους μέ τά διάφορα δαιμονοκρατούμενα συστήματα τών ἀνατολικῶν θρησκείων.

Συγκεκριμένα:

Ὁ σύγγραφέας σέ ὅλο τό βιβλίο κάνει χρήση ἰνδουιστικῶν καί πνευματιστικῶν ὄρων καί λέξεων ὅπως “συνειδητότητα”³, “αὔρα”⁴, “μάτι τῆς ἐνατένισης”⁵, “ἐνέργεια”⁶, “πνευματικές

¹ Σελιδοδείκτης μπροστινοῦ ἐξωφύλλου.

² Σημείωμα τοῦ συγγραφέα σελ. 13

³ σελ. 20,135,140

⁴ σελ. 23,82

⁵ σελ. 25, 26,44,296

πρακτικές - ασκήσεις”⁷, “ξαφνικό φωτισμό” ή “μετασχηματισμό”⁸, “όχημα”⁹, “επίπεδα” έξαγνισμού - πνευματικότητας - συνειδητότητας κ.α.¹⁰, “δάσκαλοι - μαθητές”¹¹, “ρόση ένεργειας-χάρης”¹².

Βέβαια, θά μπορούσε κάποιος νά ισχυριστεί ότι άπλως ό συγγραφέας κάνει χρήση τής συγκεκριμένης όρολογίας διότι αϋτήν γνώριζε, δέν έδινε όμως και τό ίδιο νόημα στις λέξεις. Ίσχυει άραγε κάτι τέτοιο; Κατηγορηματικά λέμε όχι, και παραδέτομε έλάχιστα μόνο σημεία του βιβλίου στά όποια είναι έμφανέστατη ή σύγχυση, έσκεμμένη ή όχι, και ή ταύτιση τής Όρθοδόξου πνευματικότητας μέ τις άνατολικές θρησκείες και άκόμα πιό έμφανές είναι τό γεγονός ότι ό Μαρκιάδης είδε τήν Όρθόδοξη Έκκλησία άπλως σαν μιά άκόμη θρησκεία πού κατά τύχη, λόγω καταγωγής, του ταίριαζε πιό πολύ.

Στή σελ. 19 θεωρεί ότι κατά Θεία Πρόνοια άπελευθερώθηκε από τον άγνωστικισμό και τον ύλισμό μέσα από τον Ίνδουισμό και τον άποκρυφισμό και άναφέρεται σέ μεγάλους άποκρυφιστές όπως ό Άλαν Βάτς, ή Μπλαβάτσκι, ό Στάινερ, ό Γκουρτζιέφ, ό Κρισναμούρτι, ό Μαχαρίσι Μάχες Γιόγκι. Διαφήμιζονται λοιπόν μεγάλοι άποκρυφιστές, ψευδόχριστοι και ψευδοπροφήτες ως ώφέλιμοι και χρήσιμοι. Μάλιστα στην άμέσως έπόμενη σελίδα όμολογει ότι μέσα από τήν καθημερινή μελέτη των σατανικών βιβλίων των προαναφερομένων κατέληξε στό συμπέρασμα, στό όποιο προφανώς θέλει νά οδηγηθεί και ό άφελής άναγνώστης, ότι “.. οι άνθρωποι διαδέτουν λανθάνουσες ικανότητες πού εκτείνονται πέρα από τις πέντε αισθήσεις...” και ότι ύπάρχουν “μετά - όρθολογικά στάδια συνειδητότητας...”¹³. Προτρέπεται ό άναγνώστης λοιπόν μέσα από τις πρακτικές των άνατολικών θρησκείων νά βρει και νά άξιοποιήσει αϋτές τις λανθάνουσες δυνατότητες.

Στή σελ. 21 επιτίθεται στό ίερατείο και, κατ’ έπέκταση, στον Χριστιανισμό λέγοντας ότι μέχρι νά γνωρίσει μερικούς, προφανώς λίγους, κληρικούς κανέναν άλλος κληρικός ή μοναχός δέν τον είχε έμπνεύσει.

Στη σελ. 22 μιλά για τήν αύρα των άγίων ό άνθρωπος εκείνος ό όποιος ύποτίθεται ότι έγινε άφορμή για νά πλησιάσει ό συγγραφέας τήν Όρθόδοξη πνευματικότητα και καταλαβαίνει κανείς πώς δέν βρήκε τό Φως ό συγγραφέας άφου όδηγήθηκε από τυφλούς.

Στή σελίδα 24 επιτίθεται στους κάθε λογής όμολογητές τής πίστewος άποκαλώντας τους “ύπερφανατικές μορφές τής όργανωμένης θρησκείας”, εκθειάζει τό καταστροφικό φεμινιστικό κίνημα και τον οικουμενισμό μιλώντας για “άποδοχή όλων των ανθρώπων χωρίς αυθαίρετους άποκλεισμούς κάποιων ομάδων”. “Όλοι στό ίδιο καζάνι, όλοι μέ όλους! Πουθενά ή Άλήθεια αλλά παντού!

⁶ σελ. 38,70,84,96,102,129, 157,162,165,166,179,180,181,196,224,236,240,310,336

⁷ σελ. 95,96,98,99, 160,173,197,218,300,306,378

⁸ σελ. 69,94,107

⁹ σελ. 147,187,326

¹⁰ 20,151,179,244,248,268

¹¹ 201,292,299

¹² 218

¹³ σελ. 20

Στήν 25 αποκαλεί τούς ψαλμούς “άλλη μορφή διαλογισμού” πού τόν έκτοξεύουν σέ επίπεδα βαθιάς ήρεμίας και γαλήνης. Όλοι οι όροι και τό περιεχόμενο τους καθαρώς ινδουιστικά.

Στην ίδια και στήν επόμενη σελίδα μιλά για τό “μάτι τής ένατένισης”τό όποιο είναι “συστηματική και πειθαρχημένη πνευματική πρακτική, πού έχει σκοπό νά άνοιξει τίς διαισθητικές και πνευματικές ικανότητες του προσώπου”και τό όποιο παρέμεινε ζωντανό πού άλλου; Στό Θιβέτ φυσικά. Και ποιός τό ανακάλυψε; Οι όπαδοί τής “Νέας Έποχής” φυσικά. Καλό λοιπόν τό Θιβέτ, πηγή του φωτισμού μας, καλή και ή Νέα Έποχή. Μπορεί κανείς λοιπόν νά μή χαρακτηρίσει τό βιβλίο άπολύτως Νεοεποχήτικο και αντιχριστιανικό, όταν τό κάνει ό ίδιος ό συγγραφέας; Τό χειρότερο όμως είναι ό συγκρητισμός, ό όποιος βέβαια είναι και ό σκοπός συγγραφής του βιβλίου, άφού ό συγγραφέας πιστεύει ότι αυτό πού έγινε στο Θιβέτ και ανακάλυψαν οι Νεοεποχήτες, αυτό άκριβώς γίνεται στό Άγιο Όρος. Το Άγιο Όρος, κατά τόν Μαρκίδη, είναι ή δά πρέπει νά γίνει άπλως τό Θιβέτ τής Δύσης. Αυτό φυσικά φαίνεται και στην 44.

Στά επόμενα κεφάλαια ό συγγραφέας γνωρίζει τόν πατέρα Μάξιμο, τόν όποιο όμως δέν βλέπει ως Όρθόδοξο μοναχό. Για τόν Μαρκίδη ό π. Μάξιμος είναι ένας άκόμα δάσκαλος από τούς πολλούς πού είχε γνωρίσει (σελ.36) κοντά στον όποιο, όπως έκανε και μέ όλους τούς άλλους μύστες, ήταν έτοιμος νά μάθει νέους, παράλληλους, όπως ό ίδιος τούς αντιλαμβανόταν, δρόμους για πνευματική εξύψωση (σελ.32). Ό π.Μάξιμος ήταν ένας πραγματικός δάσκαλος, ό όποιος “συμβαίνει νά είναι χριστιανός”(σελ. 36). Παντού υπάρχουν δάσκαλοι, από πολλούς δρόμους μπορεί νά οδηγηθεί κανείς, σύμφωνα πάντα μέ τόν συγγραφέα, σέ άνώτερα πνευματικά στάδια.

Στή σελίδα 38 αλλά και σέ πάρα πολλές άλλες μιλά για ένέργεια, ή όποία μετατοπίζεται μέ τήν σκέψη. Μιλά για τήν συμπαντική λοιπόν ένέργεια.

Στή σελίδα 50 μάς αναπτύσσει τό πόσο προφητικός αποδείχθηκε ένας Ισραηλινός γκουρού ό όποιος προφήτευσε ότι αν οι μοναχοί του Όρους δέν μοιραστούν μέ όλο τόν κόσμο τή σοφία τους, δά τούς αναγκάσει ό Θεός νά τό κάνουν. Αυτός λοιπόν ήταν και ό λόγος πού ό π. Μαξιμος υποχρεώθηκε νά αφήσει τό Όρος για νά γίνει επίσκοπος στήν Κύπρο. Θαυμαστό τό σημείο! Ό σουάμι αναγνωρίζει, αυτό πρέπει άρα νά κάνουμε και έμεις, τή σοφία των Άγιορειτών και τήν άξία τής για τόν κόσμο. Αναγνωρίζει στους άγιορείτες τούς συναγωνιστές στον άγώνα για καλλιέργεια του ματιού τής ένατένισης. Και όλα αυτά σέ άσραμ, όπου ό συγγραφέας προέβαλε τίς συγκρητιστικές του άπόψεις λέγοντας στους ανθρώπους ότι ανακάλυψε τό δυτικό Θιβέτ.

Στή σελ. 74 αποδεικνύεται τό πόσο άσχετος και μακριά έμεινε από τήν Έκκλησία αποκαλώντας τήν εικόνα τής Παναγίας ιερό αντικείμενο πού πιστεύεται, δέν είναι σίγουρο, ότι έχει θαυματουργικές ιδιότητες.

Στή σελίδα 82 συναντάμε ένα από τά πιο άνορθόδοξα σημεία. Ό συγγραφέας ευθέως αποδέχεται όλων των ειδών τίς σεξουαλικές σχέσεις “άπό τίς πιο χυδαίες ως τίς πιο ύψηλές” θεωρώντας μάλιστα ότι βοηθούν τόν άνθρωπο νά φτάσει στήν άγάπη του Θεού και στό Θείο έρωτα. Πιστεύει ό δύσμοιρος ότι άκόμα και οι πιο χυδαίες σεξουαλικές σχέσεις είναι τύπος και προτύπωση του Θείου έρωτα. Καθαρός Νικολαιτισμός.

Στή σελίδα 88 προβάλλεται ἡ γερόντισσα Γαβριηλία καί τό βιβλίον “Ἡ ἀσκητική τῆς ἀγάπης”, τό ὅποιο βοήθησε φυσικά τό συγγραφέα νά παραμείνει στήν πλάνη καί στή σύγχυση Ἐκκλησίας καί Ἰνδουισμού. Τό ἴδιο καί στή σελίδα 90.

Στή σελίδα 107 ὁ συγγραφέας μέ περισσή εἰλικρίνεια ὁμολογεῖ ὅτι σκοπός του εἶναι ἡ συγκριτική μελέτη καί ὄχι ἡ πραγματική ἀναζήτηση τῆς ἀλήθειας. Εὐθέως παραδέχεται ὅτι ἀκούει τήν ὀρθόδοξη διδασκαλία καί αὐτομάτως τή μετασχηματίζει σέ ἰνδουιστική. Συγκρίνει τή διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας γιά τήν κάθαρση μέ κοσμικές θεωρίες παραφρόνων στοχαστῶν καί μέ τίς δαιμονικές πλάνες τοῦ Βουδισμού. Στό ἴδιο δέ σημεῖο εὐθαρσῶς ὁμολογεῖ καί τήν ἀντίθεσή του μέ τήν Πίστη τῆς Ἐκκλησίας ὅτι μόνη Αὐτή κατέχει τήν Ἀλήθεια. Στήν ἴδια δέ σελίδα κάνει λόγο καί γιά τόν περιφρημο ξαφνικό φωτισμό δηλ. τήν αὐτόματη διαδικασία ὅπου αὐτοστιγμῆς καί χωρίς προσωπική συμμετοχή οἱ ἅγιοι, ὑποτίθεται, ἔφθαναν ἀπό τήν θλίψη στήν χαρά. Γιά τό ἴδιο φαινόμενο γίνεται λόγος καί στήν 111 ὅπου ὑποστηρίζεται ὅτι οἱ ἄνθρωποι θεραπεύονται αὐτομάτως ὅταν ἔρθουν σέ ἐπαφή μέ τήν θεϊκή πραγματικότητα πού βρίσκεται στόν ἐσώτερο ἑαυτό τους. Ὁ ἄνθρωπος λοιπόν, γιά τό συγγραφέα, εἶναι Θεός καί μπορεῖ μέσα ἀπό τήν ἐπαφή μέ τόν ἐσωτερικό του κόσμον, προφανῶς διά τοῦ διαλογισμοῦ, νά αὐτοπραγματωθεῖ, νά αὐτοθεωθεῖ, νά αὐτοσωθεῖ.

Στήν 123 συγκρίνει τίς Ἱερές εἰκόνες μέ τά διάφορα εἰδωλοποιημένα βοηθήματα τῶν ἀνατολικῶν θρησκειῶν καί “ὑποχρεώνει” τόν ἀναγνώστη μέ μαεστρία εἴτε νά δεχθεῖ ὅτι ὄντως οἱ εἰκόνες ἐξυπηρετοῦν τόν ἴδιο σκοπό πού ἐξυπηρετοῦν καί τά εἰδῶλα τῶν ἐθνῶν καί ἄρα καί αὐτά δέν εἶναι εἰδῶλα ἀλλά εἰκόνες, εἴτε νά παραδεχθεῖ ὅτι οἱ εἰκόνες εἶναι εἰδῶλα. Ἡ ἐπίθεση βέβαια αὐτή συνεχίζεται σέ ὅλο τό κεφάλαιο, ὅπου πολλάκις ὑπογραμμίζεται ὅτι οἱ εἰκόνες εἶναι περιττές καί ἐπικίνδυνες νά ὀδηγήσουν σέ εἰδωλολατρεία καί ὅτι καί οἱ εἰκόνες καί οἱ ψαλμοί καί οἱ Λειτουργίες ἀκόμη, εἶναι γιά τούς ἀτελεῖς. Βομβαρδισμός καί κατεδάφιση ὀλοκλήρου τῆς Παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας μας. Καί ἀναρωτιέται κανεῖς ποιός εἶναι ὁ τέλειος, ὁ ὁποῖος δέν χρειάζεται πλέον ὅλα αὐτά; Ἡ ἐρώτηση μπορεῖ νά φαντάζει ἀφελῆς ἀλλά γιά τόν συγγραφέα δέν εἶναι μόνον ὁ Θεός τέλειος ἀλλά ὅλοι μποροῦμε νά φτάσουμε στήν τελειότητα ἀφοῦ ὅλοι εἴμαστε Θεοί. Τελικῶς δέ γιά νά εἶναι βέβαιος ὁ συγγραφέας ὅτι οἱ εἰκόνες εἴτε θά ὑποβιασθοῦν εἴτε θά ἀλλάξουν περιεχόμενο καταλήγει μέ τήν ἱστορία μιᾶς ἐξαδέλφης του ἡ ὁποία μαθαίνοντας ὅτι ἔπασχε ἀπό λύκο “διοχέτευσε ὅλη τῆς τήν ἐνέργεια στή θεραπεία τῆς” (σελ.129) καί ἔπαιρνε ἐνέργεια ἀπό τήν εἰκόνα πού ζωγράφιζε.

Στήν 134 ἀποδέχεται ἄνευ ὁποιασδήποτε ἀμφισβητήσεως θεραπείες διαφόρων μυστῶν καί μιλάει γιά τή “μεσολαβητική προσευχή” τοῦ π. Παϊσίου ἰσοπεδώνοντας, στήν πραγματικότητα, τήν προσευχή τῶν μοναχῶν μέ τίς ἐπικλήσεις καί τόν διαλογισμό τῶν γκουρούδων. Ἡ ἴδια γραμμῆ βέβαια ἀκολουθεῖται σέ ὅλο τό σχετικό μέ τά θαύματα καί τίς θεραπείες κεφάλαιο. Στή σελ. 143 μάλιστα ἀποκαλεῖ σημαντικές τίς παρακάτω θέσεις τοῦ Τζον Ρόσνερ:

- Α) οἱ νεκροί (δική μας ὑπογράμμιση) ἅγιοι ἐμφανίζονται σέ ζωντανούς καί διδάσκουν μέσω αὐτῶν. Ἔτσι μάλιστα διαδόθηκε ὁ χριστιανισμός.
- Β) Οἱ ἀπαρχές τοῦ χριστιανισμοῦ εἶναι σαμανιστικές καί πνευματιστικές, δηλαδή σατανιστικές.
- Γ) ὑπάρχουν ἄνθρωποι “κανάλια” οἱ ὁποῖοι γίνονται οἱ ἐνδιάμεσοι, τά μέντιουμ, μεταξύ τῶν νεκρῶν ἁγίων, τοῦ πνευματικοῦ δηλαδή κόσμου καί τοῦ ὕλικου κόσμου.

Καί ὄντως οἱ ἐπισημάνσεις αὐτές εἶναι σημαντικές ὥστε καί ὁ ἀφελέστερος ἀναγνώστης τοῦ Μαρκιάδη νά ἀντιληφθεῖ ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἰνδουιστής, βουδιστής, πνευματιστής καί καμιά ἀπολύτως σχέση δέν ἔχει μέ τήν Ἐκκλησία.

Στήν 146 δέχεται τήν προύπαρξη τῶν ψυχῶν καί τόν ἀπόλυτο προορισμό, διδασκαλίες καταδικασμένες, ὅπως καί ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ, ἀπό τήν Ἐκκλησία. Βάζει ὅμως ταυτόχρονα τόν ἀναγνώστη μπροστά στό δίλημμα: ἤ προύπαρξη ψυχῶν ἤ προσωποληψία τοῦ Θεοῦ. Πάντως ἡ Ἐκκλησία γιά τόν Μαρκιάδη ἔκανε λάθος στήν καταδίκη τοῦ Ὁριγένη καί ἐξακολουθεῖ νά πλανᾶται.

Στήν 150 μιλά γιά τό φαινόμενο τῆς “διθυσίας”, τή δυνατότητα δηλαδή κάποιου νά ἐμφανίζεται σέ δύο σημεία ταυτοχρόνως, θεωρώντας το ὡς ἐντελῶς ὀρθόδοξο.

Στήν 162 μιλά γιά θετική καί ἀρνητική ἐνέργεια ἀπορρίπτοντας τήν ὑπαρξη τοῦ διαβόλου καί βοηθώντας τον ἔτσι στό μισάνθρωπο ἔργο του.

Στήν 195 δέχεται τήν ἀρχική ἔκρηξη ὡς αἰτία δημιουργίας τοῦ σύμπαντος.

Στήν 196 δέν ἀποδέχεται τή διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας γιά τήν δημιουργία τοῦ κόσμου ὡς ἀνταποκρινόμενη στήν ἱστορική πραγματικότητα παρά μόνο ὡς συμβολισμό.

Στήν 201 μιλά γενικῶς γιά πνευματική ἀναζήτηση καί γιά τήν ἀνάγκη ὑπαρξης διδασκάλου συγχεόντας τήν σχέση μέ τή σχέση πνευματικοῦ - πνευματικοῦ τέκνου. Στή 217 χρησιμοποιώντας τήν “Ἀσκητική τῆς ἀγάπης” καί τή Γαβριηλία πού, δυστυχῶς, οἱ μοναχές τοῦ συνέστησαν νά διαβάσει, μιλά γιά θεραπευτική ἐπίδραση τῶν δέντρων μέσω τῆς “ἐνέργειας”.

Σέ ὅλο δέ τό 11 κεφάλαιο ἀναπτύσσει καί προσπαθεῖ νά στηρίξει τήν ἄποψη ὅτι μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας τάχθηκαν ὑπέρ τῶν θέσεων τοῦ Ὁριγένους γιά τήν ἀποκατάσταση τῶν πάντων. Ἡ κόλαση γιά τόν Μαρκιάδη καί τούς ἀθεολόγητους “θεολόγους” τοῦς ὁποίους ἐπικαλεῖται δέν εἶναι αἰώνια. Ὅλοι τελικῶς θά γευθοῦν τόν Παράδεισο, ἀφοῦ περάσουν ἕνα στάδιο ἐξαγνισμού καί καθάρσεως, ἀφοῦ πληρώσουν δηλαδή στό καθαρτήριο πῦρ γιά τά ἁμαρτήματα πού σ’ αὐτή τή ζωή διέπραξαν. Δέ διστάζει μάλιστα νά ἐπιτεθεῖ μέ σφοδρότητα στήν πίστη τῆς Ἐκκλησίας γιά αἰώνια κόλαση, ἔχοντας καθαρῶς εἰρωνική διάθεση καί προτρέποντας πλαγίως οὐς πιστούς εἴτε νά δεχθοῦν τήν καταδικασμένη θέση τοῦ Ὁριγένους, εἴτε νά στραφοῦν στίς εὐσπαργχνικώτερες καί βολικώτερες ἀνατολικές θρησκείες λέγοντας ὅτι ἡ πίστη αὐτή τῆς Ἐκκλησίας ὁδηγεῖ τοῦς ἀνθρώπους στίς ἀνατολικές θρησκείες (256). Ὑπαινίσσεται δέ ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν δογματίσει ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀλλά σύμφωνα μέ τά συμφεροντά της καί γι αὐτό δέν δέχθηκε, ὑποτίθεται, τίς θέσεις τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Νύσσης πού συμφωνοῦν, καί πάλι κατά τόν συγγραφέα καί μόνο, μέ αὐτές τοῦ Ὁριγένους. Δέν ἔχει τήν παραμικρή ἰδέα ὅτι τό δόγμα δέν εἶναι καταστατικό νομικό κείμενο ἀλλά ἡ διατυπωμένη ἀλήθεια καί γι αὐτό καί μιλά γιά “διαμόρφωση τοῦ δόγματος” (σελ. 115) στήν ὁποία ἔπαιξαν σημαντικό ρόλο οἱ ἅγιοι Σπυριδῶν καί Ἐπιφάνιος. Μάλιστα δέν παραλείπει καί πάλι νά γκουρουοποιήσει τά πράγματα λέγοντας ὅτι τό πραγματικό νόημα τῶν ἐπιμνημόσυτων δεήσεων εἶναι ἡ ἐπιστροφή μέ τή χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τῆς πρό ἀμνημονεύτων ἐτῶν ἀπομακρυνθείσης ψυχῆς στήν ἀρχική της κατάσταση πού εἶναι ἡ σχέση μέ τό Θεό (σελ.237). Ποιά ψυχή ἀπομακρυνθηκε πρό ἀμνημονεύτων ἐτῶν παρά ἐκείνη πού προϋπάρχει; Στήν ἐπόμενη μάλιστα σελίδα ἐκφράζει τήν ἄποψη ὅτι οἱ ἀκολουθίες τῆς Ἐκκλησίας ἀπλῶς ἱκανοποιοῦν τίς ἀνάγκες τῆς κοινωνίας περιορίζοντας τό ἄγχος καί δίνοντας ἐλπίδες.

Στή σελίδα 262 εκθειάζεται τό οικουμενιστικό πνεῦμα τῆς μονῆς Βατοπεδίου πού μαζί μέ τήν ἐνασχόληση τῶν μοναχῶν μέ τούς ἠλεκτρονικούς ὑπολογιστές (σελ. 92) καί τή φιλοξενία τοῦ συγγραφέα, ὡς v.i.p, σέ “εὐρύχωρο δωμάτιο με κεντρική θέρμανση, τουαλέτα καί ντούς” (σελ.51) ἀποτελοῦν στοιχεῖα πού ἔρχονται νά προστεθοῦν στήν ἐκκοσμικευμένη εἰκόνα πού ἐσχάτως ἔδωσε ἡ Μονή κατασκανδαλίζοντας τούς πιστούς. Βέβαια, πρὸς ἀποφυγή παρεξηγήσεων, τονίζουμε ὅτι αὐτὴν τὴν εἰκόνα δίνει ὁ συγγραφέας καί ἡ ὁποία μπορεῖ, καί τό εὐχόμεστε, νά μὴν εἶναι ἡ πραγματική. Μόνον οἱ πατέρες τῆς μονῆς μποροῦν νά ἐπιβεβαιώσουν τὰ γραφόμενα ὑπὸ τοῦ Κυριάκου Μαρκίδη. Συγκεκριμένα ὑποστηρίζει ὁ συγγραφέας ὅτι ὁ π. Μάξιμος τοῦ ἐκμυστηρεύθηκε ὅτι φιλοξενήθηκε στή μονή παπικός μοναχός χωρὶς νά τό γνωρίζουν οἱ ὑπόλοιποι πατέρες παρά μόνο ὁ ἴδιος καί ὁ ἡγούμενος. Ὁ μοναχός αὐτός ἦταν ἐνδεδυμένος ὡς Ὁρθόδοξος καί συμμετεῖχε κανονικά στή Θεία Λατρεία. Μάλιστα, ὑποτίθεται, ὅτι ὁ π. Πορφύριος εὐλόγησε τόν συγκεκριμένο παπικό μοναχό χωρὶς νά τόν ἀπασχολήσει καθόλου τό συγκρητιστικό καί οικουμενιστικό πνεῦμα τῆς Μονῆς δίνοντας καί ὁδηγίες γιὰ τό πῶς θά σωθεῖ τό παπικό του μοναστήρι. Ἡ στάση δὲ αὐτῆ τοῦ π. Πορφυρίου δείχνει κατὰ τό Μαρκίδη ὅτι “ὁ γέροντας Πορφύριος ἦταν τελείως ἀνοιχτός στό Ἅγιο Πνεῦμα”.

Στό κεφάλαιο 14 ἀναπτύσσοντας τό θέμα τῆς ἀδιάλειπτης προσευχῆς τὴν ἀποκαλεῖ πνευματική τέχνη πλούσια σέ ἐνέργεια καί ἐκφράζει τὴν ἀποψη ὅτι κάθε ἀναζητητής πρέπει νά τὴν ἀπαγγέλλει. Λέξεις καί φράσεις πού ἀποδεικνύουν τὴν γκουρουνιστική ἀντίληψη τῆς προσευχῆς.

Τέλος στή σελίδα 367 παρουσιάζεται ἡ θεωρία τῶν δύο πνευμόνων τῆς ἐκκλησίας, τοῦ ἀνατολικοῦ καί τοῦ δυτικοῦ χριστιανισμοῦ, θέση πού ἀπολύτως ἀποδέχεται ὁ συγγραφέας, ἐνῶ στή 376 ἕνας ζωντανός ἅγιος χαίρεται χαράν μεγάλη γιὰ τὴ συγγνώμη τοῦ Πάπα καί ἐπιπλήττει νεαρό , φανατικό προφανῶς καί ἀνώριμο, μοναχό, ὁ ὁποῖος ἐκφράζει ἐπιφυλάξεις. “Ὅταν κάποιος μᾶς ζητᾶ συγχώρηση δέν μπορούμε παρά νά τόν συγχωρήσουμε, χωρὶς ἐνδοιασμούς καί δισταγμούς” λέει ὁ ἅγιος γέροντας.

Μπορεῖ νά ἀκούγεται παράξενο καί ἀστεῖο ὅμως εἶναι πραγματικότητα πέρα γιὰ πέρα ἀληθινή καί ἀπαλλαγμένη ἀπὸ κάθε ὑπερβολή ὅτι ὅλα τὰ παραπάνω σημεῖα εἶναι μερικά καί ὄχι ὅλα ἀπὸ αὐτὰ πού θά μπορούσαμε νά ἀναφέρουμε. Τό βιβλίο, τό ὁποῖο συνιστοῦν ἱερεῖς, πωλεῖται σέ ἐκκλησιαστικά βιβλιοπωλεῖα καί προβάλλεται ἀπὸ ἐκκλησιαστικούς σταθμούς εἶναι γεμάτο ἀπὸ τέτοιες θέσεις καί ἀπόψεις εἴτε εὐθεῖς εἴτε συγκεκαλυμμένες. Νομίζουμε ὅμως ὅτι τὰ παραπάνω εἶναι ὑπεραρκετά γιὰ νά φανεῖ ἡ πλάνη τοῦ συγγραφέα καί ἡ ἐπικινδυνότητα τοῦ βιβλίου. Συνοψίζοντας ρωτοῦμε ρητορικά πόσο ὀρθόδοξο καί μάλιστα ὠφέλιμο εἶναι ἕνα βιβλίο στό ὁποῖο προβάλλεται ὁ οικουμενισμός, συγγέονται ὀρθόδοξες θέσεις μέ ἀνατολικές θρησκείες, πολεμοῦνται οἱ Ἱερές εἰκόνες καί ὑποτιμᾶται ὁ πραγματικός σκοπός τῶν μυστηρίων καί τῆς λειτουργικῆς ζωῆς, κατεδαφίζονται δόγματα τῆς Ἐκκλησίας ὅπως αὐτὰ τῆς αἰωνίου κολάσεως καί τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου ἀπὸ τόν Θεό καί προβάλλονται καταδικασμένες θέσεις ὅπως τῆς ἀποκατάστασης τῶν πάντων, τῆς προϋπαρξῆς τῶν ψυχῶν καί τῆς ἀρχικῆς ἔκρηξης ὡς αἰτία τοῦ κόσμου, εὐλογοῦνται οἱ πιο χυδαῖες σεξουαλικές σχέσεις ὡς προτύπωση τοῦ Θείου ἔρωτα; Θά ἦταν πολύ πιό ὠφέλιμο, ἂν ὁ συγγραφέας δέν ἔγραφε τό “Ὅρος τῆς Σιωπῆς” ἀλλά σιωποῦσε ὥστε νά μὴ σκορπᾶ καί νά μὴ μεταδίδει τὴν πλάνη του.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ*

Best seller και αυτό, όπως και τό “Όρος τής Σιωπής”, στό όποιο συνεχίζονται οι συζητήσεις μέ τόν π. Μάξιμο. Τό βιβλίο διαφέρει από τό προηγούμενο μόνο σέ ένα σημείο : εἶναι πολύ πιό επικίνδυνο και πολύ πιό άμεσο στό συγκρητιστικό του σκοπό. Θα παραδέσουμε και έδω ελάχιστα, σέ σχέση μέ τόν όγκο του βιβλίου που καλύπτεται έξολοκλήρου από νεοεποχήτικο πνεύμα, άπλως ως δείγμα άρκετό για καλοπροαιρέτους πιστούς που πραγματικά θέλουν νά ωφελοῦνται και νά αποφεύγουν τήν πλάνη.

Από τό σημείωμα ακόμα του συγγραφέα, στό όποιο και πάλι εκφράζονται ευχαριστίες προς τόν επίσκοπο Κάλλιστο Γουέαρ, φαίνεται τό επικίνδυνο του βιβλίου άφου και πάλι ό Κυριάκος Μαρκίδης δηλώνει “πνευματικός αναζητητής” και μιλά για έρευνητικές προσπάθειες. Τί όφελος μπορεί νά έχουν οι πιστοί από τήν αναζήτηση και τήν πνευματική περιπλάνηση ενός ανθρώπου, περιπλάνηση ή όποια ποτέ δέν κατέληξε κάπου;

Στό πρώτο κεφάλαιο διηγείται πως κύλησαν οι ήμέρες στην πόλη Σεντόνα όπου ήταν προσκεκλημένος ως ό κύριος όμιλητής ενός καθαρως οίκουμενιστικού και νεοεποχήτικού συνεδρίου. Ό ίδιος αναφέρει μέ ένθουσιασμό ότι ή πόλη ήταν υπέροχη και γνωστή ως “Μέκκα τής Νέας Έποχής”(σελ. 17). Όπως εύκολα λοιπόν αντιλαμβάνεται κανείς τό πρώτο κεφάλαιο εἶναι αφιερωμένο και άποτελεί έναν ύμνο τής Νέας Έποχής. Στό συνέδριο προσκαλείται από δύο πρώην καθολικές καλόγριες. Τό θέμα εἶναι “Ό ξεχασμένος δρόμος του μυστικού χριστιανισμού”. Οι συμμετέχοντες εἶναι “συμβατικοί Προτεστάντες, μερικοί άπογοητευμένοι Καθολικοί, πρώην θρησκευόμενοι όλων των δογμάτων, όπαδοί τής Νέας Έποχής, όλιστικοί θεραπευτές, πνευματιστές, μαθητευόμενοι του ινδιάνικου σαμανισμού, φιλελεύθεροι Έβραίοι, και όπαδοί των ανατολικών θρησκείων...” (21). Εἶναι και δύο που νόμιζαν ότι εἶναι Έλληνορθόδοξοι και χαίρονταν ιδιαίτερος που θά μελετούσαν μαζί μέ όλο αυτό τόν πλανημένο σωρό τήν πνευματική παράδοση τής Όρθοδοξίας. Έκτός όμως από τό θέμα και τήν πρόσκληση και οι άπόψεις του συγγραφέα βοήθησαν ουσιαστικά στην ανάπτυξη του νεοεποχήτικού κλίματος που επικράτησε. Ό συγγραφέας άλλωστε είχε μιλήσει ξανά για παρόμοιο θέμα σέ αναχωρητήριο του Σίβανάντα (18), οι φίλοι του ήταν άνθρωποι “βαδιά πνευματικοί” (20) και είχαν θεραπευτεί από μελάνωμα μέ τή βοήθεια έναλλακτικών θεραπειών, όργανικής διατροφής και διαλογισμού. Η πόλη “παλλόταν από ενέργεια”(20) λόγος που όδήγησε σίγουρα τόν γέροντα Έφραϊμ νά κτίσει τό μοναστήρι του Αγίου Άντωνίου στην Άριζόνα (21), κατά τήν εκτίμηση του συγγραφέα.

Τί όμως δίδαξε ό συγγραφέας στους πεπλανημένους ανθρώπους; Μετά από μία μουσική εισαγωγή για χαλάρωση και μία άσκηση που ζήτησε από τούς συμμετέχοντες, έν συντομία δίδαξε τά εξής:

- **A)** Όλοι οι μεγάλοι δάσκαλοι τής ανθρωπότητας δέχονται ότι τίποτα δέν εἶναι τυχαίο στην ζωή.
- **B)** Τό σύμπαν, του όποιου, κατά τήν όλιστική θεώρηση, εἶμαστε αναπόσπαστο μέρος δημιουργήθηκε μέ τό “Μπίγκ Μπάνγκ”.

- **Γ)** Στην Όρθοδοξία, όπως ακριβώς στο Βουδισμό και Ινδουισμό, υπάρχει ένα σύστημα μαθητείας και υπ' αυτήν την άποψη ο π. Μάξιμος έγινε ο "Μέντορας"(26) του Μαρκίδη.
- **Δ)** Οι ασκήσεις των μοναχών θυμίζουν γιόγκα ή οποία τελικώς δεν υπάρχει μόνο στην Ανατολή αλλά και στο Άγιο Όρος (30).
- **Ε)** Το Άγιο Όρος είναι τό Θιβέτ της Δύσεως αφού και εκεί βρίσκεις την προφητική ενόραση, τις θεραπευτικές δυνάμεις, την αιώρηση κατά την μυστικιστική έκσταση, τό φαινόμενο της διδασίας (31).
- **Στ)** Ο λόγος του Χριστού "οὐδείς ἐπιγιγνώσκει τόν Πατέρα εἰμή ὁ Υἱός καί ὁ ὅτι ἐάν βούλεται ὁ Υἱός ἀποκαλύψαι" δέν σημαίνει ὅτι μόνο διά του Χριστοῦ σώζονται οἱ ἄνθρωποι, διότι αὐτό εἶναι φανατική ἀποψη, ἀλλά ὅτι σώζονται μέσω της ἀγάπης ἀφού ὁ Χριστός εἶναι ἀγάπη. Ὅλοι λοιπόν ὅσοι ἀγαποῦν σώζονται, σέ ὅποιον Θεό κι ἄν πιστεύουν. Ὁ Χριστός δέν εἶναι παρά μιά συμβολική εἰκόνα της ἀγάπης, κατά τόν Μαρκίδη, καί καμιά ὄρησκεία δέν ἔχει τήν Ἀλήθεια. Ἐέχασε ὁ κος Μαρκίδης ἄραγε ὅτι στό Εὐαγγέλιο δέν γράφει μόνο ὅτι ὁ Θεός εἶναι ἀγάπη ἀλλά καί ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ἡ Ἀλήθεια καί ἡ Ζωή καί ἄρα ὅσοι βρίσκονται μακριά Του εἶναι νεκροί; Εἶναι ἤλιου φαεινότερο ὅτι ὁ συγγραφέας εἶδε στό Ἅγιο Όρος ἕνα δυτικό Θιβέτ προσανατολισμένο πρὸς τό Χριστό, ἕνα Χριστό πού δέν εἶναι ὁ Θεάνθρωπος πού ξέρουμε ἀλλά ἕνας ἀκόμα ἀπό τούς πολλούς καί μεγάλους δασκάλους πού πέρασαν ἀπό τή γῆ.

Στό δεύτερο κεφάλαιο παραθέτει ὁ συγγραφέας τίς ἐντυπώσεις του ἀπό τήν παραμονή του στή Μονή του Ἁγίου Ἀντωνίου στήν Ἀριζόνα, ὅπου εἶχε τήν εὐκαιρία νά γνωρίσει τόν Ἄντριου, ἕνα χριστιανό καί πρώην δόκιμο στό Όρος, ἀφοσιωμένο ἀλλά ὄχι φονταμεταλιστή σάν ἐμᾶς, πού δέν δεχόμαστε τό συγκρητιστικό-οἰκουμενιστικό-νεοεποχήτικο πνεῦμα του βιβλίου. Ὁ Ἄντριου ἀσθένησε ψυχολογικά ἀπό τήν ζωή ἐκεῖ καί μιᾶ γιά τήν δύναμη των προσευχών των ἁγιορειτῶν, οἱ ὁποῖες εἶναι ἰσχυρές ἀφού οἱ πατέρες ἔχουν μάθει νά αὐτοσυγκεντρώνονται. Ἀδυνατεῖ νά δεῖ τά πράγματα ὁ συγγραφέας ἀπαλλαγμένα ἀπό τήν ἰνδουιστική ἐρμηνεία πού ὁ ἴδιος δίνει.

Στά ἐπόμενα κεφάλαια ὁ συγγραφέας ἐπιστρέφει στήν Κύπρο καί τόν π. Μάξιμο τόν ὁποῖο προβάλλει διαρκῶς καί στά τρία βιβλία ὡς τόν μόνο αὐθεντικό ἐκφραστή της Όρθοδοξίας πάνω στό νησί, ὡς τόν ἅγιο πού ὅλοι καταδιώκουν, ὡς τόν μόνο καθάρο. Προσκολλᾶται μάλιστα, αὐτό ἐξᾴλλου ἐπιτάσσει τό πνεῦμα μαθητείας τοῦ γκουρουισμού, στόν π. Μάξιμο, γίνεται ἕνας ἀπό τούς φανατικότερους ὁπαδούς του καί ἀπολαμβάνει καί μιᾶς εἰδικῆς εὐνοίας ἀπό ἐκεῖνον. Στό σημεῖο αὐτό θά πρέπει καθηκόντως καί με πολύ σεβασμό πρὸς τό πρόσωπο του Μητροπολίτου Λεμεσοῦ πού "φωτογραφίζεται" ὡς π. Μάξιμος νά ἐπιστημάνουμε στόν ἴδιο ὅτι ἐκτίθεται ἀνεπανόρθωτα ἀπό τά γραφόμενα του Μαρκίδη ὁ ὁποῖος μοιάζει νά χρησιμοποιεῖ καί ἐκμεταλλεῖται τήν ἀγάπη, τόν σεβασμό καί τήν ἐκτίμηση των πιστῶν σέ Ἑλλάδα καί Κύπρο πρὸς τό πρόσωπό του γιά νά προωθήσει τίς συγκριτικές, οἰκουμενιστικές, νεοεποχήτικες θεωρίες του. Φρονούμε ὅτι ὁ Σεβασμιώτατος Λεμεσοῦ ὀφείλει νά πάρει ἐπίσημα θέση καί νά ἀποκηρύξει τά τρία ἐπικίνδυνα βιβλία ὥστε νά γίνει ὅσο τό δυνατόν μικρότερη ζημιά στό πλήρωμα της Ἐκκλησίας καί νά κρατήσει τήν πλάνη ἐκτός των τειχῶν. Ὅσο ὁ Σεβασμιώτατος ἀφήνει ἀδιάφυστα τά γραφόμενα καί δέν καταδικάζει τά βιβλία του Μαρκίδη θά γίνεται παρά

τήν θέλησή του συνεργός τῶν σκοτεινῶν σκοπῶν τοῦ συγγραφέα καί ὁ βασικός διαφημιστής του.

Στή σελ. 114 ὁ συγγραφέας συντάσσεται μέ τούς νεοειδωλολάτρεις ἀποδεχόμενος τίς θέσεις του ἐξαδέλφου του ὅτι ἡ Θεοκρατία τοῦ Βυζαντίου ἐκτόπισε τό ἐλεύθερο δημιουργικό πνεῦμα τῆς κλασικῆς ἑλληνικῆς κουλτούρας.

Στήν 148 θεωρεῖ ὅτι τα Ἅγια Λεῖψανα εἶναι φορτισμένα μέ θετική ἐνέργεια ἀφοῦ κάθε ἀντικείμενο καί τόπος μπορεῖ νά εἶναι φορτισμένο μέ θετική ἢ ἀρνητική ἐνέργεια. Τά ἴδια στήν 155, στήν 168 καί στήν 173.

Στήν 157 ὑποστηρίζει ὅτι ἡ διαφορά ἀνάμεσα σέ Ἄσραμ καί σέ Ὁρθόδοξα Μοναστήρια ἀφορᾶ μόνον θέματα διαπολιτισμικά καί μόνον ὁ Θεός ξέρεي ποιός ἢ ποιό μέρος ἔχουν πραγματική πνευματική ἀξία.

Στήν 166 συγκρίνει τού Προφήτες πού ζητοῦσαν μουσική γιά νά προφητέψουν μέ τούς σαμάνους τῶν ἰνδιάνων. Βουντού λοιπόν καί ὁ Δαυίδ!

Στήν 168 ὁ π. Μάξιμος ἀναζωογονεῖται καί γεμίζει ἐνέργεια ἀπό ὄνειρα, ὅπως ἀκριβῶς ἀπό τή Θεία Λειτουργία ἐνῶ σαφέστατα ἡ Γραφή λέει ὅτι “τά ἐνύπνια ἐπλάνησαν πολλούς”.

Στήν 173 ἐρμηνεύει τήν σιωπή τοῦ π. Μάξιμου ὡς βαθύ διαλογισμό ἢ καρδιακή προσευχή. Γιά τόν συγγραφέα δέν ὑπάρχει διαφορά στά δύο αὐτά, παρότι τελικῶς ὁ π. Μάξιμος ἀπλῶς κοιμόταν.

Στίς 201-202 ὑποστηρίζεται εὐθέως ἀπό τόν ἐπίσκοπο Κάλλιστο, πάντα κατά τόν συγγραφέα, ὅτι ὅλοι μποροῦν νά φτάσουν στήν Θέωση ἀνεξαρτήτως πίστεως ἀφοῦ κατά τόν Μαρκιάδη “ἡ θέωση ἐνυπάρχει μέσα στήν ἴδια τήν δομή τῆς ἀνθρώπινης φύσης” καί κατά τόν ἐπίσκοπο “ὁ Χριστός ὑπάρχει μέσα μας” καί “φωτίζει πάντα ἄνθρωπον”. Στήν ἐπόμενη σελίδα γίνεται ἀναφορά σέ χωρίο τῶν Πράξεων, ὅπου ὁ Πέτρος μιλά γιά σωτηρία μόνον στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Στή συνέχεια ὅμως καί αὐτή ἡ ἀναφορά νοθεύεται ἀπό τήν ἀποψη ὅτι ὁ Χριστός μπορεῖ νά εἶναι παρῶν μέ λανθάνοντα τρόπο, καί μέ τήν γκουρουιστική ἀποψη ὅτι ὁ Λόγος εἶναι παν-συμπαντικός, δέν περιορίζεται σέ συγκεκριμένη κουλτούρα καί πρέπει νά προσεγγίσουμε τή συνειδητότητα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ παν-συμπαντικοῦ Χριστοῦ, προκειμένου νά σωθοῦμε. Πιο ἀπλά ὁ Χριστός δέν εἶναι πρόσωπο ἀλλά συνειδητότητα πού σέ κάθε θρησκεία ἢ περιβάλλον ἐκφράζεται διαφορετικά καί πρέπει νά προσεγγίσουμε τήν ἀφηρημένη αὐτή συνειδητότητα. Ὁ ἐπίσκοπος Κάλλιστος μάλιστα ἀποδέχεται τήν ἀποκατάσταση τῶν πάντων καί ὑποστηρίζει, κατά τόν Μαρκιάδη, ὅτι μετά θάνατον ὅλοι θά ἀναγνωρίσουν τόν Χριστό καί θά σωθοῦν ἀφοῦ ὅλοι, Μουσουλμάνοι, Βουδιστές, Ἰνδουιστές, Ἑβραῖοι, ἄν ἀκολουθοῦν τίς ἐπιταγές τῆς θρησκείας τους, “πιστεύουν ἤδη στό Χριστό, γιατί κάθε Ἀλήθεια ἀπορρέει ἀπό τό Χριστό” (205). Στήν 207 σελίδα μάλιστα ἰσοπεδώνονται τά πάντα ἀφοῦ κανείς δέν γίνεται μέλος τῆς Ἐκκλησίας μέ τό μυστήριο τοῦ Βαπτίσματος ἀφοῦ “ὑπάρχει μία ἐσωτερική σχέση μέ τήν Ἐκκλησία, στήν ὁποία μπορεῖ νά ἀνήκει χωρίς νά τό ξέρει”. Βέβαια στό Δαλάι Λάμα δέν θά λέγαμε ποτέ κάτι τέτοιο ὄχι γιά νά μή του στερήσουμε τή δυνατότητα σωτηρίας ἀλλά γιατί ἀπλῶς θά ἦταν ἀλαζονικό νά τοῦ ποῦμε ὅτι εἶναι Χριστιανός καί δέν τό ξέρει. Ὁ ἴδιος ἐπίσκοπος, πού ἄν πράγματι ὑποστήριζε τέτοιες ἀπόψεις μόνον ἐπίσκοπος δέν μπορεῖ νά χαρακτηριστεῖ ἀλλά λύκος θαρῶς μή φειδόμενος τοῦ ποιμνίου, μιλά γιά ἀλήθεια σέ ὅλες τίς θρησκείες (208), ἐπαινεῖ τό ἔργο τοῦ Π.Σ.Ε καί τό πρωτόκολλο ἡθικῆς συμπεριφορᾶς πού ὑπέγραψαν στό Σικάγο τό 1993 κορυφαῖοι ἐκπρόσωποι ὄλων τῶν θρησκειῶν καί λυπᾶται πού

ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δέν ἐκπροσωπήθηκε(209). Τά ἴδια περίπου ὑποστηρίζονται σέ ὄλο τό κεφάλαιο καί στό διάλογο τοῦ ἐπισκόπου Καλλίστου μέ τόν συγγραφέα. Καλό θά ἦταν νά ὑπάρξει διάψευση τοῦ ἐπισκόπου γιά τά ὅσα ἀπαράδεκτα ὑποτίθεται ὅτι πρεσβεύει. Μάλιστα ὑπάρχουν τοποθετήσεις πού θέλουν νά διδασκόμαστε ἀπό τόν διαφωτισμό, νά λειτουργεῖ ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ὁ φεμινισμός καί τό χειρότερο ὅλων νά εὐλογεῖται ἀπό ἕναν ὀρθόδοξο (;) ἐπίσκοπο (;) ἢ Νέα Ἐποχή (229).

Στις σελ. 229 –231 διά στόματος Καλλίστου Γουέαρ διαφημίζεται ἡ Νέα Ἐποχή ὡς κίνημα μέ “γνήσια ἀναζήτηση πνευματικοῦ νοήματος”(230), μέ “εἰλικρινῆ ἀναζήτηση” ἐνῶ κατηγοροῦμαστε οἱ Χριστιανοί ὅτι δέν γινόμαστε ἐκφραστές καί μάρτυρες τῆς **ὑπερβατικῆς πραγματικότητας** τοῦ ζῶντος Θεοῦ καί τῆς Βασιλείας Του μέσα στήν ἀνθρώπινη καρδιά”(230 ἢ ὑπογράμμιση δική μας), ἀποκαλεῖται ἡ Ἐκκλησία “θεσμικός χριστιανισμός” μέ φυσική συνέπεια τήν ἄποψη ὅτι ὁ Θεός “μπορεῖ νά σώσει ἀνθρώπους πού δέν ἔχουν βαπτιστεῖ ποτέ”(231). Κατά τόν ἐπίσκοπο Κάλλιστο τελικῶς ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι παρά ἕνας ἀνθρώπινος θεσμός ξεπερασμένος καί ἀποτυχημένος ἐνῶ στήν πραγματικότητα ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἐσωτερική, μυστική καί μυστικιστική καί ὅλοι ἀνήκουν σ’ Αὐτήν.

Στίς σελίδες 266 –267 διά στόματος π. Μαξίμου διαψεύδεται ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου πῆρε ἐπισήμως θέση ἐναντία στό σχέδιο Ἀνάν καί ἀποκαλοῦνται ὑπερσυντηρητικοί οἱ ἀγιορεῖτες πού δέ βλέπουν μέ καλό μάτι τήν Εὐρώπη. Στό ἴδιο κεφάλαιο ἀναπτύσσεται τό θέμα τῆς προσευχῆς καί ἐνῶ στήν σελ. 269 ὁ π.Μάξιμος ξεκαθαρίζει ὅτι δέν ἔχει καμία σχέση μέ τόν διαλογισμό, στή συνέχεια ὁ συγγραφέας, χρησιμοποιώντας πάντα τό στόμα τοῦ π.Μαξίμου, ἐπιβεβαιώνει τό ἀντίθετο. Γίνεται λόγος γιά “πνευματικές διαδρομές τῆς προσευχῆς” (270), γιά ἀποκάλυψη τῆς φύσης τοῦ Θεοῦ καί ἀνοιγμα τῶν πνευματικῶν ὀριζόντων (270), γιά κινδύνους πνευματικούς καί γιά κατάσταση προσευχῆς. Ὅλοι οἱ παραπάνω ὅροι σέ συνδυασμό μέ τήν ἄποψη ὅτι ἡ προσευχή ἐνέχει πνευματικούς κινδύνους ἀποδεικνύει ὅτι δέν ξεχωρίζεται ἀπό τόν διαλογισμό.

Στήν 284 ὁ συγγραφέας ἐξισώνει τήν Θεία Λειτουργία καί τόν μυστικό της χαρακτήρα μέ τόν μυστικιστικό χαρακτήρα τῶν μεθόδων τῶν ἀνατολικῶν θρησκειῶν ἐνῶ στήν 287 μιλά γιά πνευματική ἐνέργεια τῶν εὐχῶν.

Τό δωδέκατο κεφάλαιο εἶναι γεμάτο μέ ἀπροϋπόθετη ἀποδοχή ὅλων τῶν ἐπιθανάτων ἐμπειριῶν ὡς γνησιῶν καί ὠφέλιμων. Ὁ π. Μάξιμος μάλιστα στή σελ.302 δέχεται ὅλες τίς ἐμπειρίες αὐτές καί τίς ἐπιδοκιμάζει ὡς ὀρθόδοξες, στήν 305 θεωρεῖ ὅτι οἱ ἐμπειρίες αὐτές δίνουν “ἀσυνήθιστες δυνάμεις καί ικανότητες” σέ αὐτούς πού τίς βιώνουν, στήν 307 ὅτι οἱ ἀνθρώποι μποροῦν νά ἀντλοῦν ἀπό ἐσωτερικές δυνάμεις θαυμαστές ικανότητες ὅπως τό νά περπατοῦν στό νερό, στήν 309 καί πάλι μιλά γιά κρυμμένες ἐσωτερικές δυνάμεις στούς ἀνθρώπους, στήν 310 μιλά γιά ἐσωτερικό φῶς πού ὑπάρχει καί ἐκπέμπεται μέσα ἀπό τοὺς ἀνθρώπους καί στήν 307 μιλά γιά αἰώρηση μοναχοῦ πού ὁ συγγραφέας συγκρίνει μέ διβετιανό ἀντίστοιχο φαινόμενο.

Οἱ τελευταῖες δέ σελίδες τοῦ κεφαλαίου εἶναι ἀφιερωμένες στό μεγάλο πρόβλημα τοῦ Μαρκιάδη. Μέσα στίς σελίδες αὐτές προσπαθεῖ, ὅπως ἔκανε καί στό “ἔρος τῆς Σιωπῆς”, νά πείσει ὅτι ἡ πίστη στήν αἰώνια κόλαση εἶναι ἐσφαλμένη καί ὅτι ὅλοι θά σωθοῦν. Χρησιμοποιεῖ μάλιστα τόν Ἅγιο Γρηγόριο Ναζιανζηνό ἀλλά καί τόν ἀπόστολο Παῦλο. Συγκεκριμένα παραπέμπει στό ἔργο κάποιου Χιούστον Σμίθ τόν ὁποῖο προβάλλει ὡς “ἀθθεντία”(322), καί ὁ ὁποῖος στηρίζει τήν ἀποκατάσταση τῶν πάντων στούς σοφούς ὅλων

των δραστηριοτήτων (323) αλλά και στον ορθόδοξο ιεραπόστολο πατέρα Λάζαρο γνωστό από την “Ασκητική της αγάπης”. Σύμφωνα λοιπόν με τον Σμίθ ο π. Λάζαρος ερμηνεύοντας τα λόγια του αποστόλου Παύλου για τον τρίτο ουρανό πίστευε ότι αυτός που έφτασε εκεί ήταν ο ίδιος ο Παύλος και ότι αυτό που διδάχθηκε ως μυστικό ήταν ότι “τελικά όλοι θά σωθούν”(323). Κατά τον Κυριάκο Μαρκιάδη συνεπώς “ή μετά θάνατον ζωή πρέπει να συνεπάγεται μια αιώνια εξελικτική διαδικασία εξαγνισμού, κάθαρσης της ψυχής μέσα στα πλαίσια του αυτεξούσιου”(321). Και ο άνθρωπος αυτός προσκαλείται να μιλήσει σε εκκλησιαστικούς σταδμούς ενώ τα γεμάτα πλάνες βιβλία του πωλούνται σε εκκλησιαστικά βιβλιοπωλεία.

Στις σελίδες 340-342 ένας άγιος γέροντας ενώ αρχικά διαφωνεί με τον φίλο του συγγραφέα που προσεύχεται μέσα σε τζαμιά και πιστεύει, έναρμονισμένος με το πνεύμα των Ίερών Κανόνων, ότι πρέπει να μυρωθεί ξανά διότι αρνήθηκε την πίστη του, τελικώς αλλάζει θέση διότι ο ίδιος ο Θεός του μίλησε κατά την ώρα της Θείας Λειτουργίας και του είπε ότι “δέν διέπραξε άμαρτία όταν προσευχήθηκε στον Χριστό μέσα σε έναν τζαμί.”(342). Ο ίδιος ο Θεός λοιπόν εύλογα τον οικουμενισμό και αντιτίθεται στους Ίερούς Κανόνες της Έκκλησίας. Οι Κανόνες φαίνεται ούτε θεόπνευστοι είναι, ούτε συμφωνούν με το θέλημα του Θεού αλλά, κατά τον συγγραφέα, είναι κατασκευάσματα φονταμεταλιστών ανθρώπων, οργάνων ενός ανθρώπινου θεσμού.

Στην 346 ο διαλογισμός και η προσευχή μπαίνουν και πάλι στο ίδιο καζάνι και έχουν τον ίδιο στόχο: “να γαληνέψουν τό νοῦ και να εκδηλωθεί μέσα μας τό απόλυτο”.

Στις σελ. 390-392 δίνει την διακήρυξη της Νέας Έποχής μέσα από παραδοχές. Το κείμενο λοιπόν αυτό που θά αποτελούσε κάλλιστα τό σύμβολο της πίστεως του αποκρυφισμού καταλήγει στο συμπέρασμα ότι “τά πάντα συνδέονται με τά πάντα μέσα στο σύμπαν” και ότι η δημιουργία έγινε έτσι ώστε η συνειδητότητα να έχει ως πεπρωμένο την υπέρβαση της ιεραρχίας και τη συνειδητή επανένωση με τό απόλυτο πνεύμα ή τον προσωπικό Θεό από τον οποίο προερχόμαστε και μέσα στον οποίο θρισκόμαστε συνεχώς, σαν ψάρια μέσα στον ωκεανό”(392). Αφήνόμαστε λοιπόν ελεύθεροι να αποκαλούμε τό απόλυτο πνεύμα προσωπικό Θεό. Κανείς δέν θα μās εμποδίσει σε αυτό αρκεί να δεχόμαστε την ολιστική άποψη. Βέβαια, για να είμαστε δίκαιοι, ο συγγραφέας όμολογεί στην επόμενη παράγραφο ότι οι θέσεις του δέν θά ένεκρίνοντο από τον π. Μάξικο αλλά αυτό καθόλου δέν τον άπασχόλησε. Το θέμα ήταν να κάνει την μελέτη του και την “ανάζητησή” του.

Τέλος, υπογραμμίζοντας και πάλι ότι όλα όσα αναφέραμε αποτελούν μικρό δείγμα και δέν έξαντλούν τά άποτήματα του βιβλίου, θά δοῦμε τό τελευταίο κεφάλαιο στο οποίο και πάλι επικρατεί συγκρητισμός και Νέα Έποχή. Στις πρώτες σελίδες προβάλλεται ο φεμινισμός, χαρακτηρίζεται η Έκκλησία ως “πατριαρχική”(442) και γεμάτη “ταμποῦ” (439), καταδικάζονται από έναν Όρθόδοξο επίσκοπο, τον Κάλλιστο Γουέαρ, οι Κανόνες της Έκκλησίας ως αναχρονιστικοί και εμπόδιο για τις γυναίκες (443) γίνεται άποδεκτή η θεωρία του Δαρβίνου και η μεγάλη έκρηξη (445) χαρακτηρίζονται “φονταμεταλιστές” οι διαφωνούντες (447) εκλαμβάνονται οι έρημίτες του άγίου Όρους ως ζώντες στον κόσμο τους (450) και τό γεγονός αυτό ως αίτια για τις διαφωνίες τους στον οικουμενισμό και τις σχέσεις των δύο φύλων. Δηλώνεται ξεκάθαρα ότι ο Θεός δέν περιορίζεται σε πολιτιστικά πλαίσια και σε ιστορικά δημιουργημένες δραστηριότητες (452) τονίζεται η δύναμη της σκέψης (454) ταυτίζονται τά έξωσωματικά ταξίδια με τις έν άγίω Πνεύματι όράσεις των άγιων και υποστηρίζεται ότι μόνον ο όρος αλλάζει. Τέλος πολυδιαφημίζεται ως πρότυπο φεμινιστικό η γερόντισσα Γαβριηλία της οποίας γίνεται η επίσημη άγιοκατάταξη, άφου με βεβαιότητα

τονίζεται ότι έφτασε στη δέωση (442). Έδω βέβαια να επισημάνουμε ακόμα μία ενέργεια στην οποία πρέπει να προβεί η Μητρόπολη Λεμεσού. Εκτός λοιπόν από την καταδίκη των αποκρυφιστικών βιβλίων του Μαρκίδη καλό θα ήταν να καταδικαστεί και η “Άσκητική της αγάπης” ένα βιβλίο που προβάλλεται δυστυχώς από την ιστοσελίδα και τους σταθμούς της Μητροπόλεως και που, αν ισχύουν οι πληροφορίες, τις οποίες μας δίνει ο Μαρκίδης, οι μοναχές της Μητροπόλεως και πνευματικά τέκνα του Σεβασμιωτάτου Αθανασίου διαβάζουν οι ίδιες, έχουν ως πρότυπο και προσφέρουν και σε άλλους ως ωφέλιμο. Είναι φυσικό να μην κατάφερε ο συγγραφέας να απαλλαγεί από το νεοεποχήτικο πνεύμα, όταν ως βοήθημα του δόθηκε από μοναχές τό συγκεκριμένο γεμάτο πλάνες βιβλίο.

ΤΑΞΙΔΙ ΜΕ ΤΟΝ ΛΕΟΝΤΑ

Το τρίτο στη σειρά εκδόσεως βιβλίο αλλά τό πρώτο χρονολογικά. Τό βιβλίο αυτό δέν άντέχει εύκολα σε κριτική για τό αν είναι ή δέν είναι ορθόδοξο και ωφέλιμο διότι απλούστατα είναι καθαρώς αποκρυφιστικό. Καμιά απολύτως σχέση και αναφορά δέν έχει στό Χριστιανισμό. Στίς 420 σελίδες του βιβλίου βλέπει κανείς όλη τή Νέα Έποχή, τίς ανατολικές δρασκείες, τόν μυστικισμό, τόν πνευματισμό, τόν αποκρυφισμό. Τίτλος του βιβλίου είναι “Ταξίδι μέ τό Λέοντα” και υπότιτλος “αναζητώντας τόν μυστικιστικό χριστιανισμό” γεγονός που προιδεάζει για τό σκοπό του συγγραφέα που είναι άφ’ ενός μέν να μάς εισάγει για τά καλά στό πνεύμα της Νέας Έποχής, και άφ’ έτέρου να μάς αποδείξει ότι τό ίδιο μυστικιστικό πνεύμα επικρατεί και στόν Χριστιανισμό. Ο συγγραφέας στό σημείωμά του διευκρινίζει ότι τό βιβλίο χρονολογικά προηγείται, προφανώς για να πείσει ότι όταν γράφτηκε δέν είχε γνωρίσει τόν χριστιανισμό, όποτε δέν μπορεί να κατηγορηθεί ότι μυεί στόν πνευματισμό. Όμως τίθεται εύλογο τό έρώτημα: αν είχε βρει τήν Αλήθεια που υπάρχει μόνο στην Έκκλησία, γιατί δέν αισθάνθηκε τήν ανάγκη να μιλήσει για τήν Αλήθεια αυτή αλλά εξέδωσε το αποκρυφιστικό αυτό βιβλίο; Θα δοϋμε και από αυτό τό βιβλίο μερικά σημεία όχι για να πείσουμε ότι είναι αποκρυφιστικό. Αυτό είναι αυταπόδεικτο. Αλλά για να καταλάβουν οι αναγνώστες τό γεγονός ότι ο συγγραφέας όντως και στά προηγούμενα βιβλία έρμηνεύει τά πάντα μέ γκουρουιστικό πνεύμα. Τό τρίτο αυτό βιβλίο είναι αυτό που μάς βοηθά να αντιληφθούμε τό πραγματικό νόημα των δύο προηγούμενων, τό πραγματικό πνεύμα του συγγραφέα.

Τό βιβλίο αρχίζει μέ έναν πνευματιστικό στην πραγματικότητα κύκλο, στόν όποιο ο συγγραφέας έχει ήγετικό ρόλο. Στο σεμινάριο αυτό μετέχουν μία θεραπεύτρια του συστήματος γιούνγκ που άσχολείται μέ πνευματικές διδασκαλίες, μία φωτογράφος που άσχολείται μέ τήν ίαση και θέλει να φωτογραφίσει “σκεπτομορφές”, έπίτευγμα πολύ σημαντικό για τόν Μαρκίδη, ένας μαθηματικός που έχει γνωρίσει πολλούς δασκάλους στίς Ινδίες και έψαχνε κάτι δυτικό, ένας πάστορας, ένας επαγγελματίας αστρολόγος και αριθμολόγος, μία μοναχή, μία μασάζοθεραπεύτρια, αρκετοί ψυχοθεραπευτές και άλλοι πολλοί. Όλο τό βιβλίο λοιπόν συνεχίζει μέ τό ίδιο πνεύμα.

Στο πρώτο κεφάλαιο μέ τίτλο “Μυστική Γνώση” γίνεται λόγος για τή μεγάλη αξία του υπερβατικού διαλογισμού και τόν “έρωτα” του συγγραφέα μέ τή “σκέψη της Ανατολής” (σελ. 28-29), για έλληνες θεραπευτές, μύστες, ένδιαμέσους -κοινώς μέντιουμ- και σαμάνους στίς συναντήσεις των οποίων, ακόμα και τίς πιό κλειστές, μετέχει ο συγγραφέας (31), για

έξωσωματικές έμπειρίες των μυστών αυτών (34), για την “κρυφή γνώση” (39), η οποία είναι βαθιά θαμμένη στην ψυχή κάθε ανθρώπου και “περιμένει την ανακάλυψή της από τους μύστες και πνευματικούς αναζητητές, σε όλες τις κουλτούρες και τις ιστορικές περιόδους”(40) ενώ επανειλημμένως οι άγιοι ταυτίζονται και “βαπτίζονται” και αυτοί μύστες μιας διαφορετικής άπλως κουλτούρας. Αυτό είναι και το κεντρικό μήνυμα που θέλει ο συγγραφέας να περάσει, όπως στις δύο τελευταίες σελίδες του κεφαλαίου.

Στό κεφάλαιο “Αιώνια Έρωτήματα” τίθεται το έρώτημα της αυθεντικότητας των διδασκάλων. Το ζήτημα βέβαια βρίσκει την απάντησή του σε μερικές θεμελιώδεις αρχές:

- Α) Οι διδασκαλίες μιας ομάδας δεν πρέπει να έχουν ως στόχο την εγκατάλειψη της λογικής αλλά την υπέρβασή της προς υψηλότερα “επίπεδα συνειδητότητας” (44).
- Β) Ένα σύνολο διδασκαλιών θα είναι λιγότερο προβληματικό, αν στηρίζεται σε μία μακροχρόνια δεμιτή παράδοση. Αυτός είναι και ο λόγος που ο συγγραφέας δέχεται, υπό την άποψη πάντα μιας άλλης κουλτούρας, τον Χριστιανισμό (45).
- Γ) Οι μυστικιστικές ομάδες που απαιτούν υπακοή σε κάποιον γκουρού είναι ύποπτες (45).
- Δ) Μια ομάδα δεν πρέπει να έχει ως στόχο να σώσει το κόσμο ούτε να διεκδικεί την αποκλειστικότητα στην αλήθεια. Αποδεκτός λοιπόν ο χριστιανισμός απαλλαγμένος όμως από τον “φανατισμό” να πιστεύει ότι είναι η μόνη αλήθεια.
- Ε) Ο καλύτερος δάσκαλος είναι τελικά ο έσωτερικός μας έαυτός, που είναι ο Θεός μέσα μας και τον οποίο ανακαλύπτουμε με την αυτοπαρατήρηση, την περισυλλογή και την κυριαρχία στη σκέψη και τα αισθήματα, ή πιο απλά με τον διαλογισμό (46). Τέλος στο ίδιο κεφάλαιο αναπτύσσεται το θέμα των “στοιχειακών” και των “σκεπτομορφών” που δεν είναι παρά οι μεγάλες ανέκφραστες και ανεκπλήρωτες επιθυμίες μας και οι οποίες έχουν σχήμα, μορφή και ενέργεια. Παραμένουν στο χώρο για καιρό και έχουν μεγάλες ποσότητες ενέργειας. Να σημειώσουμε δέ ότι και οι θεοί του Όλύμπου υπήρχαν ως στοιχειακά, όσο οι άνθρωποι πίστευαν σε αυτούς και θα ξαναυπάρξουν αν ξαναρχίσουν να πιστεύουν. Μάλιστα οι θεραπευτικές δυνάμεις τις οποίες ασυζητητί έχουν τα στοιχεικά αυτά προέρχονται από το Άγιο Πνεύμα (59). Μέσα από τον κόσμο των στοιχειακών άλλωστε συνδεόμαστε και επικοινωνούμε όλοι τηλεπαθητικά (62).

Στό κεφάλαιο “Μυστήρια” ο συγγραφέας αφηγείται λεπτομερώς περίεργα φαινόμενα φαντασμάτων σε παπικό ναό της Ιταλίας και αντίστοιχες κατάρρες που τιμωρούν όποιον δεν τά σέβεται. Βέβαια τά περιστατικά δίνονται με τόση μαεστρία που θα ζήλευε και ο Χιτσκοκ.

Στό επόμενο κεφάλαιο γίνεται προσπάθεια να έρμηνευτούν τά φαινόμενα πάντα υπό την άποψη του αποκρυφισμού και με την βοήθεια των “στοιχειακών”, ενώ εξάιρεται και η συνδρομή των Φρόιντ και Γιούνγκ στην επιστροφή προς την πνευματικότητα. Λίγο αργότερα γίνεται λόγος για έναν “μπάμπα”, ο οποίος κάνει άορατα τά σώματα (104), μπαινοβαγαίνει εύκολα στό χώρο και τό χρόνο (104) και βοηθά τους ανθρώπους να γίνονται καλά (105). Να σημειωθεί ότι ο συγγραφέας έχει την ίδια ακριβώς συμπεριφορά που έχει και απέναντι στον π. Μάξιμο άφου θεωρεί τιμή τό να κάθεται δίπλα του, τον βομβαρδίζει με έρωτήσεις και καταγράφονται οι απαντήσεις του σε κασσετοφώνακι. Να σημειωθεί επίσης ότι ο ίδιος ο

συγγραφέας αφηγείται την μυστικιστική εμπειρία του από τον “μπάμπα”, και μάλιστα με λεπτομέρειες, ή οποία τον οδήγησε να δει περίεργα φώτα δαιμονικά, και να αισθάνεται ότι ζει τον παράδεισο. Γίνεται προσπάθεια να παρουσιαστεί ή εμπειρία αυτή ως θέα του ακτίστου φωτός. Εϋθέως μάλιστα ονομάζεται ή αποκρυφιστική αυτή εμπειρία “φώτιση”στή σελ.110. Τέλος να πούμε ότι ο μπάμπα διαβάσει τή σκέψη, βρίσκεται ταυτόχρονα σε δυο μέρη, μεταφέρει τηλεπαθητικά ανθρώπους από τή μια άκρη τής πόλης στήν άλλη και όλα αυτά μόνο με τή δύναμη τής θέλησης (115).

Τό κεφάλαιο “Σκεπτικιστές έρευνητές” μπορεί κάλλιστα να μετονομασθεί σε “άπολογητικό υπόμνημα υπέρ τής Νέας Έποχής”. Η Νέα Έποχή παρουσιάζεται ως πνευματική επανάσταση απέναντι στον υλισμό και μεθοδικά ο αναγνώστης, ο ορθόδοξος αναγνώστης, καλείται να συνταχθεί είτε με τους σκεπτικιστές που δέν παραδέχονται τίποτα μή υλικό, είτε με τή Νέα Έποχή. Ο τρόπος που συντάσσεται τό “υπόμνημα” δέν δίνει δυνατότητα άλλης επίλογής: ή άθεος σκεπτικιστής ή νεοεποχίτης.

Στή συνέχεια στό κεφάλαιο “πρωτοπόροι” ένισχύεται τό “άπολογητικό υπόμνημα” με ζωντανά παραδείγματα που έπαληθεύουν”, για τον Μαρκίδη, τήν αλήθεια τής Νέας Έποχής. Συγκεκριμένα ο συγγραφέας προσπαθεί με κάθε τρόπο να αποδείξει τήν έγκυρότητα και γνησιότητα του θεραπευτικού χαρίσματος ενός μάγου τής Βραζιλίας. Ο Άριγκο λοιπόν, ένας άπλός χωρικός, έγινε “όχημα”, για τά πνεύματα μερικων γιατρων που ειχαν πεθάνει και δέν κατάφεραν να ολοκληρώσουν τό έργο τους. Ο Άριγκο “έφθασε στό σημείο να θεραπεύει, κατά μέσο όρο και χωρίς υπερβολή, τριακόσια άτομα τη μέρα” (148) κάνοντας ακόμα και επί τόπου χειρουργικές επεμβάσεις χωρίς αναισθησία και με ένα μόνο μαχαίρι (149). Πού γίνονταν όλα αυτά όμως; Κάτω από τήν έπιγραφή “ΣΚΕΨΟΥ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ”(149). Να λοιπόν τί θέλει να μάς πει με τίς πλανημένες διδασκαλίες του ο Μαρκίδης. Θέλει να μάς πει ότι και ο Άριγκο θεράπευε με τή βοήθεια του Ίησου. Ακόμα στό ίδιο κεφάλαιο μάς δίνει κάποια αντικειμενικά, όπως ο ίδιος τά χαρακτηρίζει, γεγονότα τής ζωής που θά μάς βοηθήσουν να καταλάβουμε τό φαινόμενο Άριγκο : α) ο άνθρωπος είναι ένσαρκωμένη ψυχή β) ή ψυχή προϋπάρχει τής συλλήψεως γ) ο άνθρωπος ζει πολλές ζωές δ) έπαφές ανάμεσα σε ένσαρκωμένα και άπενσαρκωμένα πνεύματα υπήρχαν πάντα ε) τά μέντιουμ είναι πλασμένα από τή φύση για να έχουν τίς έπαφές αυτές και στ) όλοι οι πρωτόγονοι λαοί γνωρίζουν τίς αλήθειες αυτές. Για τον Μαρκίδη λοιπόν, που κάποιοι ψευτοκουλτουριάρηδες καλούν στίς έκπομπές τους στους έκκλησιαστικούς σταθμούς ως σούπερ ορθόδοξο για να μάς διδάξει, ή μετενάρκωση είναι αντικειμενικό γεγονός, άδιαπραγμάτευτη αλήθεια. Άπορεί μάλιστα ο συγγραφέας με τον σκοταδισμό εκείνων που δέν θά δέχονταν να πάνε σε έναν ψυχικό χειρουργό (154) και σαφέστατα αποκαλεί δειλό και άδαή, όποιον δέν παραδέχεται τίς “αντικειμενικές” του αξίες. Τέλος στό ίδιο κεφάλαιο μάς μιλά και πάλι για τό “μάτι τής ένατένισης” και παραπέμπει στον Στάνιερ για να βοηθηθούμε.

Για να μήν μακρογορούμε όμως συνεχίζοντας τήν κατά κεφάλαιο εξέταση καλό θά είναι να αναφέρουμε ακόμα χαρακτηριστικά και δειγματοληπτικά τά εξής:

Στήν σελ.190 χρησιμοποιεί τον Προφήτη Ήλία για να στηρίξει τή θέση ότι όλοι οι γκουρού, ακόμα και οι μή αυθεντικοί κάνουν καλό και χρειάζονται.

Στήν 198 έρμηνεύει τήν Δευτέρα Παρουσία ως “άτομική πνευματική κατάσταση που θά αναδυθεί από μόνη της σε ένα όρισμένο σημείο κατά τήν εξέλικτική άνοδο κάθε ψυχής.

Είναι η ανάσταση, αν θέλετε, μέσα σε κάθε άνθρωπο, της δικής του συνειδητότητας του Χριστού”. Πάει λοιπόν και η Δευτέρα Παρουσία!

Στις σελ. 210-211 μιλά για τα τσάκρας και την κουνταλίνα και τα συνδέει με την “έν πυρ!” βάπτισμα για την οποία μιλά ο Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος αλλά και με την φλόγα της Πεντηκοστής.

Στην 219 γίνεται λόγος για την διδασκαλία που πηγάζει από το “Συμπαντικό Υποσείνηδητο” και φιλτράρεται απλώς από τις διάφορες κουλτούρες.

Στην 234 και πάλι η Δευτέρα Παρουσία ερμηνεύεται ως “ψυχοπνευματική κατάσταση” και στηρίζεται στο λόγο του Χριστού ότι η Βασιλεία του Θεού βρίσκεται “έντός ήμων”, στην ίδια σελίδα δε, αλλά και στην επόμενη, ο Χριστός ταυτίζεται με τους μύστες που απλώς εξέφρασαν τη “συμπαντική γνώση”, που είδαμε προηγουμένως, στη γλώσσα της εποχής.

Στην 244 ο Άγιος Μάμας ερμηνεύεται και αυτός αποκρυφιστικά και επιστρατεύεται στην προσπάθεια αποκρυφιστικοποίησης της Εκκλησίας.

Στην 249 ο π. Παΐσιος θεωρείται ως “δάσκαλος των δασκάλων” και ταυτίζεται η Αγιότητα με την επίτευξη θαυμάτων, ενώ στις δύο επόμενες γίνεται επίθεση στο Άβατο του Αγίου Όρους και καταδικάζεται η όπισθοδρομικότητα της ελληνικής κοινωνίας.

Στις σελ. 252-253 ταυτίζονται και πάλι τα θαύματα και οι εμπειρίες των αγίων, και μάλιστα των αγιορειτών, με τους σαμάνους και το Θιβέτ.

Στη 261 διαφημίζεται ο Έντγκαρ Κέισι.

Στη 317 το τσάνελιγκ βαπτίζεται μέρος της παράδοσης της Εκκλησίας και ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος ως μέντιουμ του αποστόλου Παύλου.

Στην 343 και 344 χρησιμοποιεί και πάλι τον π. Παΐσιο για να στηρίξει την αγαπημένη του θεωρία της αποκατάστασης των πάντων, ενώ στην 349 τον γέροντα Ιωσήφ για να στηρίξει την άποψη ότι οι τηλεμεταφορές, οι προγνώσεις και τα εξωσωματικά ταξίδια υπάρχουν με διαφορετική ονομασία και στην Όρθοδοξία.

Στην 396 ταυτίζεται η θέωση με την επίτευξη σταδίων συνειδητότητας και το ακτιστόν Φως με το φως του “Απολύτου Πνεύματος”.

Στις 408-409 συγκρίνεται η παρουσία των αγίων και η εμφάνισή τους στους Έλληνες Όρθοδόξους με την εμφάνιση UFO στους Αμερικανούς και θεωρούνται αμφότερα ως μηνύματα του Θεού στην γλώσσα που ο καθένας κατανοεί.

Στην 411 ερμηνεύεται η παραβολή του Άσώτου ως επιστροφή στο γίν και τό γιάνγκ.

Στην 414 κατηγορείται ο χριστιανισμός ότι κατήντησε σύστημα ήθικων κανόνων, ενώ στην πραγματικότητα ο Ναζωραίος είναι “ένσάρκωση του παν-Συμπαντικού Λόγου”. Στην επόμενη σελίδα οι θέσεις του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά για τον φωτισμό και την θέωση ταυτίζονται με αυτές των ανατολικών θρησκειών.

Τέλος ο συγγραφέας τελειώνει το βιβλίο με την επανάληψη της κύριας θέσης του ότι η αλήθεια βρίσκεται παντού και ότι απλώς ο καθένας οδηγεί την δρασκεία που του ταιριάζει στο κοινωνικοπολιτιστικό υπόβαθρο και την καταγωγή του.

Στο τελευταίο αυτό βιβλίο λοιπόν του Μαρκίδη γράφεται, ότι και στά προηγούμενα, απλώς με έναν πιο ξεκάθαρο τρόπο. Σκοπός του βιβλίου δεν είναι απλώς να μας μυήσει στη Νέα Έποχή, τον πνευματισμό, τον συγκρητισμό κλπ, αλλά να μας καταφέρει να ερμηνεύσουμε την Έκκλησία ως διεπόμενη από τέτοιο πνεύμα. Δεν θέλει ο Αντίχριστος, του οποίου τους σκοπούς εξυπηρετεί ο συγγραφέας, είτε εκουσίως είτε άκουσίως, ο Θεός οΐδε, να φύγουμε από την Έκκλησία αλλά εκείνο που αποτελεί την μεγάλη του επιτυχία είναι να παραμείνουμε σε αυτήν και στην ουσία να λατρεύουμε τον διάβολο και όχι τον Θεό. Θέλει να κάτσει στον ίδιο θρόνο και να προσκυνηθεί από τους ίδιους ανθρώπους. Θέλει να μεταβάλει την αγάπη και την πίστη προς τον Θεό σε αγάπη και πίστη προς αυτόν. Θέλει να κηλιδώσει και απο ιεροποιήσει, ότι τό Ίερό και Άγιο.

Θά κλείσουμε την σύντομη αυτή κριτική με την διαπίστωση ότι δυστυχώς στις μέρες μας λείπει τό κριτικό πνεύμα από τους πιστούς και γι' αυτό εύκολα επικρατεί η πλάνη. Βέβαια τό γεγονός αυτό δεν μπορεί να ερμηνευθεί τόσο απλοϊκά αλλά όφειλεται σε μια σειρά παραγόντων, όπως η απομάκρυνση από τά μυστήρια που καθαίρουν και φωτίζουν τό νοϋ, ή υπερηφάνειά μας, που μας οδηγεί σε άλλα αναγνώσματα πιο ύψηλά, όπως πιστεύουμε, από την Γραφή και τους Πατέρες, ή ανάγκη που μας οδηγεί ό έγωισμός για πρωτοτυπία κλπ. Γεγονός πάντως είναι ότι ό Αντίχριστος δουλεύει καλά και έμεις συνεχώς του δίνουμε χώρο.

Τέλος όφειλουμε, με πολύ σεβασμό για μία ακόμη φορά να ζητήσουμε την γνώμη του Μητροπολίτου Λεμεσού για τα τρία αυτά βιβλία καθώς ή αγάπη και οι έμπιστοσύνη που τρέφουν οι πιστοί στην Ελλάδα αλλά και σε όλο τον κόσμο προς τό πρόσωπό του είναι μεγάλη και αυτό οδηγεί προς τό παρόν αυτούς που τον αγαποϋν να πέφτουν δύματα του Μαρκίδη. Πρέπει ό Σεβασμιώτατος να κατανοήσει ότι ή γνώμη του βαραίνει είτε υπέρ, όσο δεν διατυπώνεται αντίθεση, είτε κατά των πλανών του συγγραφέα και προκαλεί έρωτηματικά τό πώς θά ήταν δυνατόν ένας τόσο έξυπνος, παραδοσιακός και διακριτικός γέροντας να δίνει, όπως ό συγγραφέας υποστηρίζει, τόσο εύκολα την άδεια σε έναν τόσο μπερδεμένο περί την πίστη, σε έναν άνθρωπο με αποκρυφιστικές ιδέες να κοινωνήσει των άχράντων μυστηρίων (σελ. 303 του τρίτου βιβλίου). Γεννά πολλά έρωτηματικά ή εϋνοια που υποτίθεται ότι ό Σεβασμιώτατος έδειξε στον συγγραφέα. Ζητούμε λοιπόν τή γνώμη του Σεβασμιωτάτου, τό όνομα του οποίου έχμεταλλεύεται ό συγγραφέας για να γκουρουοποιήσει την Έκκλησία και την πίστη. Η ύπαρξη και ή αποδοχή που έχει το βιβλίο ανάμεσα στους πιστούς οδηγεί στην έκπλήρωση της προφητείας του π. Αντωνίου Αλεβίζοπούλου ότι θά έρθει καιρός που ναί μέν οι έκκλησίες θά γεμίζουν αλλά από ανθρώπους οι όποιοι αντί να προσεύχονται θά διαλογίζονται. ΣΤΩΜΕΝ ΚΑΛΩΣ!